

ABSTRAKT

Diplomová práce se zabývá zhoršujícím se mezinárodním postavením Izraele po šestidenní válce. Začíná analýzou některých aspektů zmíněného konfliktu a končí přijetím rezoluce číslo 3379, odsuzující sionismus jako formu rasové diskriminace. Cílem práce bylo analyzovat proces, během něhož se ze státu založeného s podporou OSN, stal během necelých třiceti let jeho existence jeden z nejkritizovanějších členů této organizace. Kromě šestidenní války se analýza týká i dalších významných momentů arabsko-izraelské konfliktu v rozmezí let 1967–1975, největší prostor je pak věnován přijetí zmíněné rezoluce. Vyjma analýzy zmíněných událostí se autor pokusil definovat skupinu států aktivně vystupujících proti sionismu a Izraeli. Zároveň se též pokusil definovat, co pro jednotlivé členy tohoto nesourodého protiizraelského bloku vlastně boj proti sionismu znamenal. Práce je postavena především na analýze dokumentů OSN o Palestinské otázce ve sledovaném období.

Na základě provedeného výzkumu autor usuzuje, že odsouzení sionismu jako formy rasové diskriminace bylo umožněno nejen vývojem izraelsko-palestinského konfliktu či zviditelněním palestinské otázky, ale i proměnou OSN. Postupný nárůst členských zemí umožnil arabským státům zformovat dostatečně velkou skupinu ochotnou vystupovat v OSN proti Izraeli. Významnou roli v tomto procesu hrála i probíhající Studené válka, během které bylo na Izrael nahlíženo jako na klientelistický stát Západu.